

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 182.454 van 28 april 2008
in de zaken A. 74.723/IX-155
en A. 74.724/IX-156.**

In zake :

I + II:
Freddy VERDOODT,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. GOOVAERTS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kerselarenlaan 118

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. DEVERS,
kantoor houdende te Gent,
Kouter 71-72.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Freddy VERDOODT op 19 juni 1997 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 24 april 1997 van het college van secretarissen-generaal van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap waarbij hem definitief de vermelding "onvoldoende" wordt toegekend (zaak A.74.723/IX-155);

Gezien het verzoekschrift dat Freddy VERDOODT op 19 juni 1997 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de secretaris-generaal van het departement Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw, genomen op 5 mei 1997, waarbij hij met ingang van 15 mei 1997 wordt afgedankt wegens beroepsongeschiktheid (zaak A.74.724/IX-156);

Gelet op het arrest nr. 68.476 van 29 september 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit in de zaak zaak A.74.723/IX-155 wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging in de zaak A.74.723/IX-155 ingediend op 5 november 1997 door de verzoekende partij;

Gelet op het arrest nr. 68.914 van 16 oktober 1997 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit in de zaak zaak A.74.724/IX-156 wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging in de zaak A.74.724/IX-156 ingediend op 21 november 1997 door de verzoekende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord in de twee zaken;

Gezien de verslagen opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de beschikking van 20 januari 2000 in de zaak A.74.723/IX-155 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de beschikking van 8 december 1999 in de zaak A.74.724/IX-156 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen en de verzoeken tot voortzetting door de verzoekende partij;

Gelet op de brief van de verwerende partij in de zaak A.74.723/IX-155 en de laatste memorie van de verwerende partij in de zaak A.74.724/IX-156;

Gelet op de beschikkingen van 5 maart 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 april 2008;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter P. LEMMENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. SILLEN, die loco advocaat L. GOOVAERTS, verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat P. DEVERS die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het grotendeels eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

OVERWEEGT WAT VOLGT :

Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoeker verklaart ambtenaar te zijn sinds 1 februari 1972. Op het ogenblik van de bestreden beslissingen heeft hij de graad van medewerker (rang C1) bij de afdeling Management en Vorming van de administratie Land- en Tuinbouw van het departement Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

1.2. Op 15 juni 1995 wordt van verzoekers functie een functiebeschrijving opgesteld. De functiebeschrijving vermeldt als verzoekers eerste evaluator afdelingshoofd TYVAERT en als tweede evaluator directeur-generaal VAN DER VOORDE.

Het beschrijvend evaluatieverslag over 1995, waarvan de verzoeker op 14 maart 1996 kennis krijgt, besluit met de vermelding "onvoldoende".

1.3. Ondertussen is op 12 februari 1996 met de verzoeker een planningsgesprek gevoerd, dat leidt tot een aangepaste functiebeschrijving, die op 28 juni 1996 door de verzoeker wordt ondertekend.

Op 28 november 1996 heeft de verzoeker een opvolgingsgesprek met zijn eerste evaluator. In het verslag hiervan wordt vastgesteld dat "een ... persoonlijke doelstelling, nl. het ontwerpen en bijhouden van een register voor de opvolging van de dossiers sociale promotie ... niet (werd) uitgevoerd", dat de prestaties van de verzoeker in verband met de dossiers landbouwworming, namelijk

het nazicht en de controle van de cursusdossiers, "sterk ondermaats" zijn, en dat "het klassement in het archief en op het bureel ... omzeggens niet of slechts zeer gebrekkig (is) bijgehouden". Het verslag vermeldt verder:

"... dat betrokkene op 25 juni in slaap lag op zijn bureel. Aan betrokkene werd herhaaldelijk voorgesteld, gezien overdreven alcoholgebruik vermoedelijk een probleem vormt voor een normale werkprestatie, het aan te bevelen is hiervoor hulp te aanvaarden via het MVG. Dit werd door betrokkene afgewezen."

Het beschrijvend evaluatieverslag over 1996, dat wordt opgemaakt na een evaluatiegesprek op 16 januari 1997, besluit opnieuw met de vermelding "onvoldoende". Het verslag vermeldt wat de resultaatgebieden betreft onder meer:

"Het klasseren van documenten op het bureel en in het archief laat sterk te wensen over, ook nadat er herhaaldelijk op gewezen werd.

(...) (Het) nazicht en de controle van cursussen (werd) aan betrokkene opgedragen. (...) Betrokkene heeft zich deze vereiste kennis van de regelgeving wel in zekere mate eigen gemaakt, maar de prestaties, d.w.z. het aantal behandelde dossiers is sterk ondermaats. Mogelijke factor hierbij is het vermoedelijk overdreven alcoholgebruik voor een goede werkprestatie. Betrokkene werd op 25 juni slapend op zijn bureel aangetroffen.

(...)

Het gevraagde register voor de inschrijving en opvolging van de sociale promotie dossiers, zoals voorzien in de doelstelling werd pas op het einde van het jaar opgesteld en door een medewerker op PC gezet en bijgehouden. Deze laattijdigheid is een ernstige tekortkoming en heeft mij niet toegelaten de dossiers in de loop van het jaar systematisch op te volgen.

(...)

(...) Het bijhouden van het klassement laat te wensen over."

Wat de functioneringscriteria betreft wordt vermeld dat "de kennis van de regelgeving ... niet zeer uitvoerig (is)", dat de orde "onvoldoende" is, dat de verzoeker "weinig of geen initiatief" neemt, dat hij er niet toe komt voldoende te presteren, en dat hij niet gemakkelijk medewerking verleent aan andere collega's.

Op 5 februari 1997 stelt de verzoeker beroep in bij de raad van beroep.

Ter zitting overhandigt hij aan de voorzitter van de raad van beroep een medisch verslag waaruit blijkt dat hij sedert 12 februari 1997 onder psychiatrische behandeling is ingevolge belangrijke relationele en financiële problemen sinds 1992, die hebben geleid tot depressie, alcohol- en medicatiemisbruik met problemen op het werk tot gevolg.

Op 25 maart 1997 brengt de raad van beroep bij staking van stemmen een verdeeld advies uit.

Met een besluit van 24 april 1997 spreekt het college van secretarissen-generaal tegen de verzoeker definitief de vermelding "onvoldoende" uit. Dit is het bestreden besluit in de zaak A.74.723/IX-155.

1.4. Gelet op het feit dat de verzoeker gedurende twee opeenvolgende jaren de vermelding "onvoldoende" heeft gekregen, dankt de secretaris-generaal van het departement Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw, bij een besluit van 5 mei 1997, de verzoeker met ingang van 15 mei 1997 af wegens beroepsongeschiktheid. Dit is het bestreden besluit in de zaak A.74.724/IX-156.

Over de samenvoeging van de zaken

2. Het beroep in de zaak A.74.723/IX-155 is gericht tegen de definitieve uitspraak "onvoldoende". Het beroep in de zaak A.74.724/IX-156 is gericht tegen de afdanking wegens beroepsongeschiktheid. Overeenkomstig de artikelen XII 3, 3/, en XII 7 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel (Vlaams Personeelsstatuut) wordt tegen een ambtenaar die gedurende twee opeenvolgende jaren de evaluatie "onvoldoende" gekregen heeft de afdanking wegens beroepsongeschiktheid uitgesproken. De bestreden beslissing in de zaak A.74.724/IX-156 is dus mede het gevolg van de bestreden beslissing in de zaak A.74.723/IX-155. Daarenboven zijn een aantal middelen in de zaak A.74.724/IX-156 gelijklopend met de middelen in de zaak A.74.723/IX-155.

De zaken blijken aldus samenhangend te zijn. In het belang van een goede rechtsbedeling worden ze samengevoegd.

Over de gegrondheid van de beroepen

De gegrondheid van het beroep in de zaak A.74.723/IX-155.

3.1. De verzoeker roept een eerste middel in, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen en van artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering.

De verzoeker voert aan dat voormelde bepalingen voorschrijven dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Hij voert aan dat de motivering van het bestreden besluit niet meer is dan een overname van de motivering van het verslag van de evaluatoren. Aldus stapt het college van secretarissen-generaal zeer licht over het verdeeld advies van de raad van beroep heen, terwijl dit toch duidelijk de nadruk legt op de verbetering die er in de situatie van de verzoeker zou zijn opgetreden. Als enige motivatie om de overwegingen van de raad van beroep te weerleggen heeft het college gesteld dat de verbetering "pas zeer laattijdig en in het zicht van de volgende evaluatie is gebeurd en niet van aard (is) om de evaluatie te wijzigen". Op dezelfde lichtvaardige manier, aldus de verzoeker, heeft het college van secretarissen-generaal de schriftelijke verklaring van Dr. Van D. naast zich neergelegd met de enkele overweging "dat de heer Freddy Verdoodt ruimschoots kansen tot verbetering heeft gekregen, maar nooit gemotiveerd bleek om zijn werk naar behoren te doen". Het college van secretarissen-generaal volgt zonder meer het standpunt van de evaluatoren, terwijl niet vermeld wordt, laat staan gespecificeerd wordt, waaruit zou blijken dat de verzoeker "ruimschoots kansen tot verbetering heeft gekregen".

3.2. In haar memorie van antwoord verwijst de verwerende partij vooreerst naar het in deze zaak in administratief kort geding gewezen arrest nr. 68.467 van 29 september 1997 waarin de Raad van State heeft vastgesteld dat "zelfs een oppervlakkige lezing van het bestreden besluit ruimschoots volstaat om vast te stellen dat (...) het bestreden besluit wel degelijk de redenen vermeldt op grond waarvan het college van secretarissen-generaal geoordeeld heeft dat aan verzoeker de vermelding 'onvoldoende' moet worden toegekend". Volgens de verwerende partij benadrukt het arrest daarbij dat het college wel degelijk oog gehad heeft voor de bijzondere omstandigheden van de zaak, te weten het drankprobleem van de verzoeker en de gevolgen daarvan op zijn functioneren.

Voorts stelt de verwerende partij dat het college het advies van de raad van beroep niet onbesproken heeft gelaten, aangezien wordt opgemerkt dat de lichte verbetering in het presteren en functioneren van de verzoeker zich slechts

laattijdig heeft voorgedaan en zij niet wegneemt dat de verzoeker tijdens de evaluatieperiode ondermaats gefunctioneerd heeft.

Tenslotte stelt de verwerende partij dat evenmin werd voorbijgegaan aan het door de verzoeker voorgelegde medisch verslag daar het college gesteld heeft dat de verzoeker slechts professionele hulp heeft gezocht nadat het negatief resultaat van zijn evaluatie bekend was, terwijl de verzoeker al meerdere kansen tot verbetering binnen de organisatie gekregen had, maar daarop niet wenste in te gaan.

3.3. In zijn memorie van wederantwoord houdt de verzoeker staande dat geen onderzoek naar alle omstandigheden van de zaak werd verricht en er geen bijzondere motivering werd gegeven voor de litigieuze beslissing, ondanks het feit dat bijvoorbeeld verzoekers drankprobleem door het college van secretarissen-generaal gekend was en dit niettemin niet als ziekte werd aanvaard. De verzoeker was op het ogenblik dat de beslissing werd genomen trouwens met ziekteverlof, hetgeen zijn stelling illustreert.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben van één of meer bestuursorganen of voor een ander bestuur uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn.

In dezelfde zin bepaalt artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, dat "bestuursbeslissingen (...) met individuele strekking, die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer besturen of voor een ander bestuur uitdrukkelijk in een bestuursdocument dat de akte uitmaakt, moeten worden gemotiveerd".

Te dezen blijkt dat het bestreden besluit de redenen vermeldt op grond waarvan het college van secretarissen-generaal oordeelt dat aan de verzoeker de vermelding "onvoldoende" moet worden toegekend. Het besluit stelt immers vast dat de verzoeker tekortkomingen kent op vijf van de zeven resultaatgebieden, dat hij

ondermaats functioneert op vier van de zeven functioneringscriteria, en dat één van de twee jaardoelstellingen niet zijn bereikt. De enkele omstandigheid dat het bestreden besluit voor de verantwoording van die vaststellingen verwijst naar feiten die ook in het evaluatieverslag zijn vastgesteld, doet niets af aan de kwaliteit van de motivering. Het college van secretarissen-generaal is overigens niet blind voor de positieve aspecten van het functioneren van de verzoeker, maar besluit "dat het beperkt aantal positieve elementen uit het functioneren van de heer Freddy VERDOODT niet opweegt tegen de vastgestelde negatieve elementen" en "dat de evaluatie onvoldoende van de heer Freddy VERDOODT in verhouding staat tot de feitelijke gegevens uit het evaluatiedossier".

In verband met de vaststelling van de raad van beroep dat er sinds het opvolgingsgesprek van 28 november 1996 in het presteren en functioneren van verzoeker een lichte verbetering is opgetreden, oordeelt het college van secretarissen-generaal "dat deze lichte verbetering zich pas zeer laattijdig en in het zicht van de volgende evaluatie heeft ingezet" en "dat de genoemde lichte verbetering trouwens niet wegneemt dat de heer Freddy VERDOODT ondermaats heeft gefunctioneerd tijdens de evaluatieperiode". Aldus blijkt dat het college van secretarissen-generaal formeel de redenen opgeeft waarom het, anders dan de raad van beroep, aan de verbetering slechts een beperkt belang hecht.

Met betrekking tot het verslag van verzoekers psychiater, die de mening is toegedaan dat de verzoeker sterk gemotiveerd is en beseft dat hij zich eerder had moeten laten behandelen en dat het volgen van de behandeling zal resulteren in het opnieuw functioneren van de verzoeker, stelt het college van secretarissen-generaal "dat de heer Freddy VERDOODT pas professionele hulp heeft gezocht nadat het resultaat van zijn evaluatie bekend was" en "dat de heer Freddy VERDOODT ruimschoots kansen tot verbetering heeft gekregen binnen de organisatie, maar nooit gemotiveerd bleek zijn werk naar behoren te doen". Aldus geeft het college van secretarissen-generaal de redenen op waarom het van oordeel is dat het genoemde verslag van de psychiater niet tot een andere beoordeling van de verzoeker moet leiden. Anders dan de verzoeker aanvoert, blijkt uit het besluit overigens ook uit welke gegevens het college van secretarissen-generaal afleidt dat de verzoeker "ruimschoots kansen tot verbetering heeft gekregen". In het besluit wordt immers opgemerkt dat het afdelingshoofd in sedert 1995 diverse gesprekken met de verzoeker heeft gehad en hem herhaaldelijk geadviseerd heeft om professionele hulp te zoeken, enerzijds, en dat de verzoeker tijdens het

evaluatiegesprek van 28 november 1996 nogmaals op zijn ondermaats functioneren en presteren is gewezen en hem gevraagd is zich alsnog te herpakken.

Uit het voorgaande blijkt dat het bestreden besluit wel degelijk op een afdoende wijze gemotiveerd is.

Het middel mist feitelijke grondslag.

4.1. De verzoeker roept een tweede middel in, afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel voert de verzoeker aan dat de administratieve overheid geen beslissing kan nemen zonder een volledig en bijzonder onderzoek naar alle omstandigheden van de zaak. Hij laat gelden dat "er geen volledig onderzoek is gebeurd naar alle omstandigheden van de zaak vermits (...) er onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat er een verbetering zou zijn opgetreden in het presteren en functioneren van verzoeker sinds het opvolgingsgesprek van 28 november 1996". Voorts gaat het college van secretarissen-generaal voorbij "aan het feit dat de gedraging van verzoeker geenszins als een schuldige houding kan worden beschouwd", aangezien, "indien verzoeker kampt met een drankprobleem ... dit als een ziekte (dient) beschouwd". Bovendien heeft het college van secretarissen-generaal de bijzondere omstandigheid dat de verzoeker sedert 12 februari 1997 in ziekteverlof is, uit het oog verloren.

In een tweede onderdeel voert de verzoeker aan dat de overheid de hoorplicht dient te eerbiedigen indien, zoals in het voorliggende geval, een ambtenaar dreigt definitief ongeschikt te worden verklaard wegens beroepsredenen. Te dezen is de verzoeker niet gehoord. De verzoeker merkt in dit verband nog op dat "het college van secretarissen-generaal een van de raad van beroep te onderscheiden administratieve overheid is, hetgeen het college dus niet vrijstelde van verzoeker te horen".

4.2. In verband met het eerste onderdeel antwoordt de verwerende partij dat het college van secretarissen-generaal wel degelijk oog heeft gehad voor de lichte verbetering die zich in extremis, na het opvolgingsgesprek van 28 november 1996, heeft voorgedaan, en voor het drankprobleem van de verzoeker, maar dat die vaststellingen voor het college niet opwogen tegen de negatieve vaststellingen. Zij merkt op dat de verzoeker, ondanks herhaalde verwittiging en

aanbod van hulp, zijn drankprobleem weigerde te onderkennen en zich te laten na de evaluatieperiode- liet behandelen. Voorts stelt de verwerende partij dat de omstandigheid dat de verzoeker ten tijde van de evaluatie, maar na de evaluatieperiode, ziek was geen uitstaans heeft met de evaluatie.

In verband met het tweede onderdeel merkt de verwerende partij op dat op afdoende wijze aan de hoorplicht werd voldaan, nu de verzoeker zijn opmerkingen bij het beschrijvend evaluatieverslag heeft kunnen formuleren en hij een beroepsprocedure gevoerd heeft.

4.3. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat het college van secretarissen-generaal een bestuursorgaan is met een specifieke bevoegdheid als de raad van beroep een verdeeld advies uitbrengt. Nu de raad van beroep een verdeeld advies heeft uitgebracht, diende de verzoeker door het college te worden gehoord.

4.4. In het eerste onderdeel voert de verzoeker aan dat het college van secretarissen-generaal de "bijzondere omstandigheden" van de zaak onvoldoende onderzocht zou hebben.

In verband met het feit dat er sinds het opvolgingsgesprek van 28 november 1996 in het presteren en het functioneren van de verzoeker een lichte verbetering is opgetreden, stelt het college van secretarissen-generaal vast "dat deze lichte verbetering zich pas zeer laat in de tijd en in het zicht van de volgende evaluatie heeft ingezet" en dat "de genoemde lichte verbetering trouwens niet wegneemt dat de heer Freddy VERDOODT ondermaats heeft gefunctioneerd tijdens de evaluatieperiode", zodat "zij niet van die aard is om de evaluatie te wijzigen".

In verband met verzoekers drankprobleem merkt het college van secretarissen-generaal op dat het afdelingshoofd "herhaaldelijk geadviseerd heeft om professionele hulp te zoeken", maar "dat betrokkene herhaaldelijk de aangeboden hulp heeft afgewezen".

Het blijkt derhalve dat het college van secretarissen-generaal met de relevante bijzondere omstandigheden van de zaak rekening gehouden heeft. Het feit dat de verzoeker sedert 12 februari 1997 met ziekteverlof was is daarentegen niet relevant, aangezien dit buiten de evaluatieperiode valt.

Het eerste onderdeel mist feitelijke grondslag.

4.5. Met betrekking tot het tweede onderdeel dient eraan herinnerd te worden dat het algemeen beginsel inzake de hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een maatregel die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten kan worden getroffen, zonder dat de betrokkene de gelegenheid heeft gehad op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij ontstentenis van wettelijke of reglementaire bepaling die zulks voorschrijft, is het echter niet vereist dat de betrokkene wordt gehoord door het bestuursorgaan dat bevoegd is om de beslissing te nemen.

Het volstond dan ook dat de verzoeker gehoord werd door de raad van beroep en dat het college van secretarissen-generaal vervolgens van de door verzoeker voor de raad van beroep voorgebrachte argumenten kennis heeft kunnen nemen.

Het onderdeel kan niet worden aangenomen.

5.1. De verzoeker roept een derde middel in, afgeleid uit de "machtsoverschrijding".

Hij voert aan dat het passend geweest zou zijn om hem, in plaats van de evaluatie "onvoldoende", eventueel een tuchtsanctie op te leggen, aangezien de evaluatie "onvoldoende" de zwaarste sanctie, namelijk de afdanking wegens beroepsongeschiktheid, met zich brengt. De verzoeker wijst er op dat hij sedert 1992 met zware problemen te kampen heeft en dat hij er toch aan hield iedere dag op zijn werk te zijn. Hij merkt ook op dat de evaluatie de ambtenaar informatie dient te geven over de manier waarop hij in de dienst functioneert en de minder goed presterende ambtenaren moet aanmoedigen. De verzoeker stelt dat het dan ook billijk geweest zou zijn om, alvorens een "onvoldoende" uit te spreken, eerst een andere maatregel te nemen.

5.2. In haar memorie van antwoord verwijst de verwerende partij vooreerst naar het genoemde arrest nr. 68.467, met name wat betreft het marginaal toezicht van de Raad van State. Voorts stelt de verwerende partij dat het gegeven dat ook een tuchtsanctie kon worden opgelegd niets met de evaluatie van doen heeft. De functioneringsevaluatie dient immers het functioneren van de ambtenaar in zijn

huidige functie te beoordelen ten opzichte van de vooraf bepaalde verwachtingen zoals die in de functiebeschrijving zijn neergelegd.

5.3. In zijn memorie van wederantwoord voert de verzoeker nog aan dat niet gemotiveerd wordt waarom geen andere maatregel werd genomen, bijvoorbeeld een voorwaardelijke maatregel, hetgeen perfect gekund had, maar door het college niet in overweging werd genomen.

5.4. In het derde middel voert de verzoeker in essentie aan dat de opgelegde maatregel buiten elke redelijke verhouding staat tot de vastgestelde feiten en dat een minder verregaande maatregel, die niet zou leiden tot zijn afdanking wegens beroepsongeschiktheid, passend en billijk zou zijn.

Er dient te worden opgemerkt dat het bestuur bij de evaluatie van de ambtenaren over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat het de Raad van State niet toekomt zich dienaangaande in de plaats van het bestuur te stellen. De Raad van State kan slechts een marginale controle uitoefenen, hetgeen betekent dat alleen een kennelijk onredelijke evaluatie, dit wil zeggen een evaluatie die buiten elke redelijke verhouding staat tot de feiten, als onwettig kan worden aangemerkt.

Te dezen betwist de verzoeker niet dat hij tijdens de betrokken evaluatieperiode ondermaats gepresteerd heeft, doch wijt hij zulks aan problemen op persoonlijk vlak, waarmee het bestuur, naar zijn oordeel, onvoldoende rekening zou hebben gehouden. In dit verband moet echter worden opgemerkt dat in de motivering van het bestreden besluit wordt vastgesteld dat het afdelingshoofd van de verzoeker hem herhaaldelijk geadviseerd heeft om professionele hulp te zoeken, maar dat de verzoeker de aangeboden hulp heeft afgewezen. Ook al kunnen persoonlijke problemen aan de basis liggen van verzoekers ondermaats presteren, het kan in de gegeven omstandigheden niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd dat aan de verzoeker de evaluatie "onvoldoende" wordt toegekend.

Of een andere evaluatie mogelijk was, en met name of een andere evaluatie passend of billijk zou zijn, is een kwestie die behoort tot de discretionaire bevoegdheid van het college van secretarissen-generaal. De Raad van State kan zijn oordeel dienaangaande niet in de plaats stellen van die van het college.

Het middel kan niet aangenomen worden.

6.1. De verzoeker roept een eerste middel in, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering.

De verzoeker voert aan dat voormelde bepalingen voorschrijven dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Hij voert aan dat de motivering van het bestreden besluit niet meer is dan een overname van de motivering van het besluit van het college van secretarissen-generaal van 5 mei 1997, dat op zijn beurt niet meer is dan een overname van de motivering van het verslag van de evaluatoren. Hij wijst erop dat de secretaris-generaal, zoals het college van secretarissen-generaal, zeer licht over het verdeeld advies van de raad van beroep heenstapt, terwijl dit toch duidelijk de nadruk legt op de verbetering die er in de situatie van de verzoeker zou zijn opgetreden. Als enige motivatie om de overwegingen van de raad van beroep te weerleggen heeft de secretaris-generaal de argumentatie van het college van secretarissen-generaal hernomen en aldus gesteld dat de verbetering "pas zeer laattijdig en in het zicht van de volgende evaluatie gebeurd en niet van aard (is) om de evaluatie te wijzigen". Op dezelfde lichtvoetige manier, aldus de verzoeker, heeft de secretaris-generaal de schriftelijke verklaring van Dr. Van D. naast zich neergelegd met de enkele verwijzing naar de overweging van het college van secretarissen-generaal "dat de heer Freddy Verdoodt ruimschoots kansen tot verbetering heeft gekregen, maar nooit gemotiveerd bleek om zijn werk naar behoren te doen". De secretaris-generaal volgt, zoals het college van secretarissen-generaal, zonder meer het standpunt van de evaluatoren, terwijl niet vermeld wordt, laat staan gespecificeerd wordt, waaruit zou blijken dat de verzoeker "ruimschoots kansen tot verbetering heeft gekregen".

6.2. De verwerende partij antwoordt dat, rekening houdend met de volstrekt gebonden bevoegdheid van de secretaris-generaal, het bestreden besluit afdoende gemotiveerd is door de vermelding dat de verzoeker gedurende twee opeenvolgende jaren de evaluatie "onvoldoende" heeft gekregen. Het middel is dan ook gericht tegen overtollige motieven.

6.3. In zijn memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat de secretaris-generaal zich beperkt heeft tot de quasi-letterlijke overname van de motivering van het besluit van het college van secretarissen-generaal. Deze quasi-letterlijke overname van een door een andere administratieve overheid aangewende motivering, zonder zich deze motivering op persoonlijke wijze eigen te maken, houdt een schending in van de motiveringsverplichting die op iedere administratieve overheid rust. Het is, aldus de verzoeker, niet voldoende dat de secretaris-generaal verwijst naar het feit dat het college van secretarissen-generaal hem definitief ongeschikt heeft verklaard. Om afdoende gemotiveerd te zijn had de beslissing immers rekening moeten houden met bijzondere omstandigheden, met name het ziekteverlof van de verzoeker, en met het bestaan van hogere rechtsregels. Minstens werd niet afdoende gemotiveerd waarom het ontslag onmiddellijk diende in te gaan en niet kon worden opgeschort, gelet op de ziekte van de verzoeker.

6.4. Artikel XII 3 van het Vlaams personeelsstatuut bepaalt dat tot ambtsneerlegging aanleiding geven: "(...) 3/ de definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid". Volgens artikel XII 7, §§ 1 en 2, van hetzelfde statuut wordt de afdanking wegens beroepsongeschiktheid door de benoemende overheid uitgesproken, indien de ambtenaar gedurende twee opeenvolgende jaren de evaluatie "onvoldoende" gekregen heeft.

Uit de laatstgenoemde bepaling volgt dat de beslissing om een ambtenaar die gedurende twee opeenvolgende jaren de evaluatie "onvoldoende" heeft gekregen wegens beroepsongeschiktheid af te danken berust op een gebonden bevoegdheid.

Het bestreden besluit is afdoende gemotiveerd doordat in de aanhef ervan vermeld wordt dat "de heer Freddy VERDOODT gedurende twee opeenvolgende jaren de evaluatie 'onvoldoende' heeft gekregen".

Het middel dat uitsluitend kritiek uitoefent op motieven die ten overvloede zijn gegeven, is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan belang.

7.1. De verzoeker roept een tweede middel in, afgeleid uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel voert de verzoeker aan dat de administratieve overheid geen beslissing kan nemen zonder een volledig en

bijzonder onderzoek naar alle omstandigheden van de zaak. Hij laat gelden dat "er geen volledig onderzoek is gebeurd naar alle omstandigheden van de zaak vermits (...) er onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat er een verbetering zou zijn opgetreden in het presteren en functioneren van verzoeker sinds het opvolgingsgesprek van 28 november 1996". Voorts gaat de secretaris-generaal, zoals het college van secretarissen-generaal, voorbij "aan het feit dat de gedraging van verzoeker geenszins als een schuldige houding kan worden beschouwd", aangezien "indien verzoeker kampt met een drankprobleem ... dit als een ziekte (dient) beschouwd". Bovendien heeft de secretaris-generaal de bijzondere omstandigheid dat de verzoeker sedert 12 februari 1997 in ziekteverlof is, uit het oog verloren.

In een tweede onderdeel voert de verzoeker aan dat de overheid de hoorplicht dient te eerbiedigen indien, zoals in het voorliggende geval, een ambtenaar definitief ongeschikt wordt verklaard wegens beroepsredenen. Te dezen is de verzoeker niet gehoord. De verzoeker merkt in dit verband nog op dat "de secretaris-generaal van wie de beslissing uitging, een van de raad van beroep en van het college van secretarissen-generaal te onderscheiden administratieve overheid is, hetgeen hem dus niet vrijstelde van verzoeker te horen".

7.2. In verband met het eerste onderdeel wijst de verwerende partij er andermaal op dat de benoemende overheid krachtens artikel XII 7, § 2, van het Vlaams personeelsstatuut slechts over een volstrekt gebonden bevoegdheid beschikt en geen beoordelingsbevoegdheid of beleidsvrijheid heeft. Daaruit volgt dat de secretaris-generaal geen rekening kon houden met bijzondere omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoeker.

In verband met het tweede onderdeel voert de verwerende partij aan dat de hoorplicht te dezen niet van toepassing was, gelet op de gebonden bevoegdheid van de secretaris-generaal.

7.3. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat de verwerende partij zich vergist wat het zogenaamd "gebonden karakter" van de bevoegdheid van de secretaris-generaal betreft. Bovendien is, zelfs indien de overheid slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt, de hoorplicht van toepassing. Uit het feit dat de verzoeker niet gehoord werd volgt dat de secretaris-generaal niet op de hoogte kon zijn van de omstandigheid dat de verzoeker sinds 12 februari 1997 met ziekteverlof was. Indien hij was gehoord, had de secretaris-generaal kunnen besluiten niet tot afdanking over te gaan, of de afdanking kunnen

opschorten tot de verzoeker definitief genezen was. Minstens had de verzoeker terzake zijn recht van verdediging kunnen uitoefenen.

7.4. Zoals met betrekking tot het eerste middel is overwogen, berust de beslissing om een ambtenaar die gedurende twee opeenvolgende jaren de evaluatie "onvoldoende" heeft gekregen, krachtens artikel XII 7 van het Vlaams personeelsstatuut op een gebonden bevoegdheid.

Aangezien de verzoeker over de jaren 1995 en 1996 telkens de evaluatie "onvoldoende" had verkregen, kon de secretaris-generaal geen andere dan de thans bestreden beslissing nemen. De secretaris-generaal diende derhalve geen rekening te houden met de door verzoeker aangevoerde bijzondere omstandigheden. Evenmin moest de verzoeker daaromtrent door de secretaris-generaal worden gehoord.

Het middel kan niet worden aangenomen.

8.1. De verzoeker roept een derde middel in, afgeleid uit de schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Hij voert aan dat het feit dat hij met toepassing van het Vlaams personeelsstatuut ambtshalve en zonder opzegging wordt ontslagen "een niet objectief en niet op redelijke gronden te verantwoorden discriminatie" inhoudt ten opzichte van onder meer de rijksambtenaren en ten opzichte van werknemers uit de privé-sector. Volgens de verzoeker ontvangen rijksambtenaren in geval van ontslag wegens beroepsonbekwaamheid een vergoeding (artikel 2 van het koninklijk besluit van 18 maart 1940 met betrekking tot de afdanking van het rijkspersoneel wegens beroepsonbekwaamheid) en hebben ook werknemers in de privé-sector, buiten het geval van ontslag op grond van een dringende reden, recht op een opzeggingsvergoeding (wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten).

De verzoeker wijst in dit verband ook op artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest waarbij de verdragsluitende partijen zich ertoe verbonden hebben om het recht van alle werknemers op een redelijke opzeggingstermijn bij de beëindiging van de dienstbetrekking te erkennen.

8.2. De verwerende partij antwoordt dat de ongelijke behandeling ten aanzien van de federale ambtenaren en de werknemers die onder de toepassing vallen van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten het gevolg is van de autonomie waarover de gemeenschappen en de gewesten krachtens de Grondwet beschikken en dat dergelijke ongelijke behandeling volgens het Arbitragehof (thans het Grondwettelijk Hof) op zichzelf geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan inhouden.

Wat artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest betreft, stelt de verwerende partij, onder verwijzing naar het in deze zaak in het administratief kort geding gewezen arrest nr. 68.914 van 16 oktober 1997, dat die bepaling geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. De verwerende partij merkt voorts op dat de verzoeker hiertegen artikel 31 van het Europees Sociaal Handvest niet zou kunnen inbrengen, aangezien hij aldus een nieuw middel zou inroepen of het oorspronkelijke middel op een ongeoorloofde wijze zou uitbreiden, wat in beide gevallen de onontvankelijkheid oplevert.

8.3. In zijn memorie van wederantwoord verwerpt de verzoeker de stelling dat de ongelijke behandeling van de Vlaamse ambtenaren op het vlak van de na te leven opzegtermijnen bij ontslag ten opzichte van federale ambtenaren en werknemers het gevolg is van een onderscheiden beleid dat voortvloeit uit de autonomie van de gemeenschappen en de gewesten.

Hij voert voorts aan dat uit artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest volgt dat alle werknemers recht hebben op een redelijke opzeg bij ontslag, zodat elke maatregel waarbij aan een ambtenaar het recht op opzeg bij ontslag wordt ontzegd, terwijl dit recht voor andere werknemers wel bestaat, een niet objectief verantwoorde, want met het Europees Sociaal Handvest strijdige discriminatie inhoudt. De omstandigheid dat artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest al dan niet rechtstreekse werking heeft speelt, aldus de verzoeker, hierbij geen rol, aangezien het recht van de verzoeker op een niet-discriminerende behandeling ten opzichte van andere werknemers niet voortvloeit uit artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest, maar uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Voorts stelt de verzoeker dat uit de koninklijke besluiten die de overheveling van de personeelsleden naar de gemeenschappen en de gewesten regelen volgt dat de betrokken ambtenaren hun recht op een opzegtermijn of -vergoeding bij ontslag wegens beroepsonbekwaamheid dienen te behouden.

Vervolgens wijst de verzoeker erop dat uit het feit dat artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest geen directe werking heeft, niet mag worden afgeleid dat het Europees Sociaal Handvest in de interne rechtsorde geen enkele positiefrechtelijke betekenis heeft. Vooreerst immers dient de interne wetgeving overeenkomstig de verdragsbepalingen te worden geïnterpreteerd. Bovendien moet uit artikel 31, 1/, van het Europees Sociaal Handvest worden afgeleid dat voor de in het Handvest vermelde sociaal-economische rechten een standstill-verplichting bestaat, in die zin dat wanneer die rechten in de interne rechtsorde verwezenlijkt zijn, zij nog slechts in de door het Europees Sociaal Handvest omschreven gevallen beperkt mogen worden. Vóór de inwerkingtreding van het Vlaams personeelsstatuut waren de personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap onderworpen aan de statutaire bepalingen die gelden voor het Rijkspersoneel en werd krachtens artikel 114 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 en artikel 2 van het koninklijk besluit van 18 maart 1940 aan de ambtenaar die wegens beroepsongebondenheid werd ontslagen, een afdankingsvergoeding toegekend. Uit de standstill-verplichting die uit artikel 31, 1/, van het Europees Sociaal Handvest kan worden afgeleid, volgt dat niet meer kan worden afgeweken van het voormelde erkende recht op een redelijke opzeggingstermijn of -vergoeding.

8.4. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat de verzoeker een schending aanvoert, niet enkel van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie op zich, maar ook van de die beginselen in samenhang met artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest. Nu de Raad van State bevoegd is om overheidshandelingen rechtstreeks te toetsen aan internationale verdragen, past het om de bestreden handeling in de eerste plaats te toetsen aan artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest, op zichzelf beschouwd. Slechts indien de desbetreffende grief ongegrond verklaard wordt, is er aanleiding om de bestreden handeling, bekeken in het licht van de regelingen die voor andere categorieën van personen gelden, bijkomend te toetsen aan de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie.

8.5. Luidens artikel 4, 4/, van het te dezen toepasselijke Europees Sociaal Handvest, ondertekend te Turijn op 18 oktober 1961, verbinden de verdragsluitende partijen zich ertoe "het recht van alle werknemers op een redelijke opzeggingstermijn bij beëindiging der dienstbetrekking te erkennen". Op het ogenblik van de bekrachtiging van het Handvest op 16 oktober 1990 heeft België verklaard, met toepassing van artikel 20, lid 1, c, van het Handvest, zichzelf gebonden te achten door alle bepalingen ervan, dus onder meer door artikel 4, 4/. Die laatste bepaling is sindsdien overgenomen in artikel 4, 4/, van het Herziene

Europees Sociaal Handvest, ondertekend te Straatsburg op 3 mei 1996, door België bekrachtigd op 2 maart 2004.

Artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest houdt voor de staten de verplichting in, enerzijds, om niet zelf de dienstbetrekking van een personeelslid van de overheid te beëindigen zonder dat een redelijke opzeggingstermijn of een vergoeding voor een periode die overeenstemt met een redelijke opzeggingstermijn wordt toegekend, en anderzijds, om de nodige maatregelen te nemen opdat de dienstbetrekking van een werknemer in de privé-sector niet beëindigd kan worden zonder dat in zodanige opzeggingstermijn of vergoeding wordt voorzien. In zoverre aan de staten een verbod tot het nemen van bepaalde maatregelen wordt opgelegd, is de bedoelde bepaling voldoende precies om directe werking te hebben in de interne rechtsorde. De vraag of en in welke mate die bepaling ook directe werking heeft in zoverre ze aan de staten de verplichting oplegt om bepaalde beschermende maatregelen te nemen, is in de voorliggende zaak niet aan de orde. De verzoeker klaagt immers niet over het uitblijven van een door de overheid te nemen maatregel of over een ontoereikende maatregel, maar over het feit dat de overheid te zijnen opzichte een beperkende maatregel heeft genomen.

Op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen, voorzag het Vlaams personeelsstatuut niet in een opzeggingstermijn voor het ontslag van ambtenaren wegens beroepsongeschiktheid. Te dezen bepaalt het bestreden besluit, genomen op 5 mei 1997, dat de verzoeker met ingang van 15 mei 1997 wordt afgedankt wegens beroepsongeschiktheid. Een termijn van tien dagen, ten aanzien van een persoon die op het ogenblik van de afdanking al sedert meer dan 25 jaar in dienst is van de overheid, kan niet als een redelijke opzeggingstermijn worden beschouwd.

In zoverre het bestreden besluit de verzoeker wegens beroepsongeschiktheid afdankt, zonder te voorzien in een redelijke opzeggingstermijn of in een vergoeding voor een periode die overeenstemt met een redelijke opzeggingstermijn, houdt het een beperking in van het recht op een redelijke opzeggingstermijn, gewaarborgd bij artikel 4, 4/, van het Europees Sociaal Handvest. Door de verwerende partij is niet aangevoerd dat die beperking te dezen verantwoord zou kunnen worden op grond van artikel 31, lid 1, van het Handvest, dat de voorwaarden bepaalt waaronder de in het Handvest bedoelde rechten beperkt kunnen worden. De Raad van State ziet ook niet in hoe dit het geval zou zijn.

In zoverre is het middel gegrond en leidt het tot een gedeeltelijke vernietiging van het bestreden besluit.

8.6. Er bestaat geen grond tot een onderzoek van het middel in zoverre het een schending van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie aanvoert, nu het middel in dat opzicht niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

9.1. De verzoeker roept een vierde middel in, afgeleid uit machtsoverschrijding.

Hij voert aan dat de bestreden beslissing, gelet op de feitelijke omstandigheden van de zaak, niet in verhouding staat met de hem aangewreven tekortkomingen.

9.2 De verwerende partij verwijst in haar memorie van antwoord, voor zover het middel betrekking heeft op de beslissing van de secretaris-generaal, naar haar antwoord op het tweede middel, waaruit blijkt dat het om een volstrekt gebonden bevoegdheid gaat. In zover het middel moet betrokken worden op het besluit van het college van secretarissen-generaal van 24 april 1997, verwijst zij naar de overweging 3.4.2. van het arrest nr. 68.914 van 16 oktober 1997.

9.3. Zoals bij het onderzoek van het eerste en het tweede middel is uiteengezet, berust de beslissing van de secretaris-generaal om een ambtenaar die gedurende twee opeenvolgende jaren de evaluatie "onvoldoende" heeft gekregen wegens beroepsongeschiktheid te ontslaan op een gebonden bevoegdheid.

De secretaris-generaal hoeft derhalve niet na te gaan of zijn beslissing in verhouding staat tot de feiten.

Het middel kan niet worden aangenomen.

10.1. De verzoeker roept een vijfde middel in, afgeleid uit de machtsafwending.

Hij laat gelden dat "de Vlaamse Gemeenschap door huidig ontslag een precedent heeft willen creëren". Volgens de verzoeker heeft de Raad van State met betrekking tot artikel 114 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijksperoneel meermaals gesteld dat het ontslag niet

automatisch kan geschieden en moet er bij analogie worden gesteld dat het ontslag evenmin automatisch kan volgen indien het ambtenaren van de Vlaamse Gemeenschap betreft.

10.2. De verwerende partij repliceert dat het middel berust op een blote bewering.

Dat er geen precedentes zijn is enkel het gevolg van het feit dat artikel XII 7 van het Vlaams personeelsstatuut pas toepassing kan vinden na twee evaluaties "onvoldoende" en zulke omstandigheid zich pas na begin 1997 voor het eerst kon voordoen.

Het verband met artikel 114 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel is voor de verwerende partij, gelet op de autonomie van de gemeenschappen en de gewesten, onbegrijpelijk.

10.3. In zoverre de verzoeker stelt dat de Vlaamse Gemeenschap door de bestreden beslissing een precedent heeft willen creëren, kan de stelling van de verwerende partij worden bijgevalen dat het middel op een eenvoudige bewering berust. Voor het overige is het niet duidelijk in welk opzicht het feit dat een ambtenaar die gedurende twee opeenvolgende jaren de evaluatie "onvoldoende" heeft gekregen wegens beroepsongeschiktheid wordt afgedankt, een bewijs van machtsafwending zou zijn.

Het middel kan niet worden aangenomen.

11.1. De verzoeker roept een zesde middel in, afgeleid uit de schending van het beginsel van de onpartijdigheid.

De verzoeker voert aan dat het bestreden besluit is genomen door Johan Delanghe, Secretaris-generaal van het departement Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw, terwijl deze voordien ook deel uitmaakte van het College van Secretarissen-generaal dat met betrekking tot de verzoeker een beslissing heeft genomen (namelijk de kwalificatie "onvoldoende") op grond waarvan de thans aangevochten beslissing is genomen.

11.2. In haar memorie van antwoord wijst de verwerende partij erop dat de secretaris-generaal in zaken van ambtsneerlegging wegens beroepsongeschiktheid slechts een volstrekt gebonden bevoegdheid heeft. Het feit dat de secretaris-generaal ook deel heeft uitgemaakt van het college van secretarissen-generaal dat aan de verzoeker de evaluatie "onvoldoende" heeft toegekend, kan zelfs geen schijn van partijdigheid wekken.

11.3. Zoals reeds werd uiteengezet, berust de beslissing om een ambtenaar wegens beroepsongeschiktheid af te danken, op grond dat deze gedurende twee opeenvolgende jaren de evaluatie "onvoldoende" heeft gekregen, krachtens artikel XII, 7, van het Vlaams personeelsstatuut op een gebonden bevoegdheid.

Het beginsel van de onpartijdigheid is dan ook niet geschonden doordat de secretaris-generaal die de bestreden beslissing genomen heeft, deel heeft uitgemaakt van het college van secretarissen-generaal dat aan de verzoeker de evaluatie "onvoldoende" heeft toegekend.

Het middel faalt naar recht.

OM DIE REDENEN BESLIST DE RAAD VAN STATE :

Artikel 1.

De zaken A. 74.723/IX-155 en A. 74.724/IX-156 worden samengevoegd.

Artikel 2.

Het beroep in de zaak A. 74.723/IX-155 wordt verworpen.

Artikel 3.

Vernietigd wordt het besluit van de Secretaris-generaal van het departement Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw van 5 mei 1997 waarbij de verzoeker wordt afgedankt wegens beroepsongeschiktheid, doch enkel in zoverre beslist wordt dat de afdanking ingaat op 15 mei 1997.

Artikel 4.

Het beroep in de zaak A. 74.724/IX-156 wordt voor het overige verworpen.

Artikel 5.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 74.723/IX-155, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 74.724/IX-156, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 28 april 2008, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

P. LEMMENS.